

GERÇEK
AŞKIN
LANETİ

DE
X

STEPHANIE GARBER

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Caraval
Legend
Finale
Kırık Bir Kalp
Hiç Bitmeyen Masal

GERÇEK AŞKIN LANETİ

Orijinal adı: A Curse For True Love

© 2022, Stephanie Garber

Yazan: Stephanie Garber

Çeviren: Nihal Tokinan Gökçe

Yayıma hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Bent Agency ve Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Ocak 2024 / ISBN 978-625-6932-57-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Aydın

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

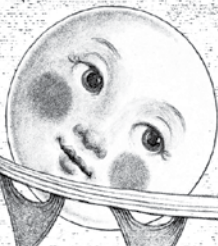
GERÇEK
AŞKIN
LÂNETİ

STEPHANIE GARBER

Çeviren: Nihal Tokinan Gökçe

DE
X

İkinci bir şans umut eden herkese...

Eski Tuğla Han

BOŞ ODA:

TEK YATAK

Eski Tuğla Han

Merrywood Köyü

Merrywood Malikânesi

Kuzey

Bir Varmış, Bir Yokmuş

Ruhlar
Agacı

Lanetli Orman

Ab Obası

Wolf Satosu

Merrywood Ormanı

Anka Agacı

Muhtesem Kuzey Diye Bir Yer Varmıs

IV. BÖLÜM

Mutlu Son

Evangeline

Evangelina Fox bir gün kendini bir peri masalında bulacağına inanırdı. Küçükken, ne zaman babasının ilginç eşyalar dükkânına yeni bir parti mal gelse, Evangeline hemen sandıkların başına koşardı. Her bir parçayı tek tek incelerken kendine hep aynı soruyu sorardı: *Acaba bu mu?* Onu fantastik bir maceranın ortasına atıverecek nesne acaba bu mu?

Bir keresinde koca bir sandığın içinden yalnızca bir tane kapı tokmağı çıkmıştı. Tokmak, yeşilin şahane bir tonundaydı ve taşlarla süslüydü; ışıқта büyüğü gibi parlıyordu. Evangeline tokmağı doğru kapıya takarsa kapının başka bir dünyaya açılacağından ve bir peri masalının başlayacağından emindi.

Ne yazık ki tokmak sıradan kapılardan başka bir şeyi açmadı. Ama Evangeline bir gün kendini *başka* bir yerde bulma umudunu hiç kaybetmedi.

Umut etmek, hayal kurmak ve sihre inanmak Evangeline için nefes almak gibiydi. İşte şimdi sonunda *başka* bir yerdeydi, kocası olduğunu söyleyen yakışıklı, genç bir adamın kollarındaydı ama nefes almak çok zor gelmeye başlamıştı.

Kocam. Bu sözcük başını döndürüyordu. *Nasıl? Nasıl? Nasıl?* Bu tek kelimedenden fazlasını soramayacak kadar sersemlemişti. Hatta bunu bile sesli söyleyemiyordu.

Adam ona sarılmış olmasa Evangeline tekrar yere yığılabilirdi. Aynı anda hem çok fazla şey yaşamış hem de çok şey kaybetmiş gibiydi.

Hatırladığı son sahnelerden biri evde babası ölürken yanında oturduğuydu. Ama o anısı bile sanki bölük pörçüktü. Babasının ölümü solmuş bir fotoğraf parçası gibiydi, hatta yalnızca solmamış, bazı yerleri hoyratça yırtılıp atılmıştı. Ne babasının ölümünden önceki ayları ne de sonrasında neler olduğunu net bir şekilde hatırlayabiliyordu. Babasının ölümüne sebep olan hummaya nasıl yakalandığını bile unutmuştu.

Bütün bildiği, annesi gibi babasının da öldüğüydü... hem de uzun bir zaman önce.

"Biliyorum, bu yaşadığın çok korkutucu. Herhalde kendini yalnız hissediyorsundur ama yalnız değilsin, Evangeline." Kocasını söylediği yabancı ona daha sıkı sarıldı.

Uzun boyluydu, Evangeline kendini onun kollarında küçücük hissediyordu. Adam onu öyle sıkı kucaklamıştı ki Evangeline onun da titrediğini hissedebiliyordu. Adamın onun gibi dehşet içinde olduğunu sanmıyordu ama kendinden görüldüğü kadar emin olmadığı da belliydi. "Ben varım... senin için de yapamayacağım hiçbir şey yok."

Evangeline, "Ama ben seni hatırlamıyorum" dedi. Kendini adamın kollarından çekmeye pek gönüllü değildi. Ama bütün bunlar onu boğuyordu. *Bu adam* onu boğuyordu.

Evangeline kendini çekince yabancıнын kaşları çatıldı. Ama sabırlı, alçak ve yatıştırıcı bir sesle cevap verdi. "Adım Apollo Acadian."

Evangeline yine belleğinde bir ışık yanmasını, hiç değilse küçücük bir kıvılcım çakmasını bekledi. Tanıdık bir şeye ihtiyacı vardı, tekrar yere yığılmamak için tutunacak bir dala; Apollo da yüzüne sanki o şey kendisi olsun istiyormuş gibi bakıyordu. Kimse ona böyle bir gerginlikle bakmamıştı.

Yabancı, Evangeline'e bir peri masalı kahramanını anımsatıyordu. Geniş omuzları, güçlü bir çenesi, yakıcı, kopkoyu gözleri

vardı; giysileri, insanın aklına hazine sandıkları ve şatolar getiren bir zenginlik hissi veriyordu. Kol ağızları ve omuzları sırma işli, dik yakalı, koyu kırmızı bir ceket giymişti. Ceketin altında kadife bir içlik vardı... en azından Evangeline bu giysiye içlik dendiğini sanıyordu. Memleketi Valenda'da erkekler bundan oldukça farklı giysiler giyerlerdi.

Ama belli ki artık Valenda'da değildi. Bu düşüncenin yol açtığı yeni panik dalgasıyla sözcükler ağzından telaşla dökülüyordu.

"Ben buraya nasıl geldim? Seninle nasıl tanıştık? Seni neden hatırlamıyorum?"

"Bizi birbirimizden ayırmaya çalışan biri anılarını çaldı." Apollo'nun kahverengi gözlerinde bir parıltı titreşti ama Evangeline bunun öfkeden mi acıdan mı kaynaklandığını anlayamadı.

Evangeline bu yabancıyı hatırlamak istiyordu. Ama ne kadar uğraşırsa kendini o kadar kötü hissediyordu. Baş ağrıyordu, göğsü boş bir oyuk gibiydi, sanki anılarından çok daha fazlasını kaybetmişti. Bir an içindeki acı öyle derin ve şiddetli yükseldi ki elini kalbine götürdü, orada bir yara, bir boşluk bulsa şaşırması gerekirdi. Ama yara yoktu. Kalbi hâlâ yerindeydi, atışını duyabiliyordu. Yine de bir an kalbi yerinde olmamış gibi hissetti, o kendini nasıl kayıp ve yaralı hissediyorsa kalbi de öyle olmalıydı.

Sonra birden aklına bir şey geldi; bir duygu değil, bir düşünce... keskin, bölük pörçük bir düşünce.

Birine söylemesi gereken önemli bir şey vardı.

Evangeline ne söyleyeceğini hatırlamıyordu ama bütün hayatı, bütün dünyası söylemesi gereken bu tek şeye bağlıymış gibi hissediyordu. Yalnızca bunu düşünmekle bile damarlarındaki kan akışı hızlanmıştı. Söylemesi gereken bu şeyin ne olduğunu ve kime söylemesi gerektiğini hatırlamaya çalıştı: Söyleyeceği kişi bu Apollo denen adam olabilir miydi?

Anıları bu yüzden çalınmış olabilir miydi?

"Biri neden bizi ayırmaya çalışıyordu?" diye sordu.

Daha pek çok soru sorabilirdi. Bir kez daha nasıl tanıştıklarını,

ne zamandır evli olduklarını sorabilirdi ama Apollo birden huzursuz olmuş gibiydi.

Evangeline'in omzu üzerinden kaçamak bir bakış attıktan sonra yavaşça, "Karışık bir hikâye" dedi.

Evangeline onun bakışlarını takip edince az önce dibinde kıvrılıp yattığı garip tahta kapıyı gördü. Kapının her iki yanında taştan yapılmış birer savaşçı melek vardı ama taştan heykellerden beklenmeyecek kadar canlı görünüyorlardı. Kanatları açılmış, üstlerine kan sıçrayıp kurumuştu. Bu görüntü Evangeline'in göğsünde yine bir sızıya neden oldu, sanki akli unutmuştu ama bedeni hatırlıyordu.

Adama, "Burada ne olduğunu sen biliyor musun?" diye sordu.

Apollo'nun yüzünde bir saniyeden bile kısa bir an için suçluluk gibi bir şey belirdi ama belki de yalnızca üzüntüydü. "Sana söz veriyorum, ne sorun varsa hepsini cevaplayacağım. Ama şimdi buradan çıkmamız gerekiyor. O dönmeden gitmek zorundayız."

"O dediğin kim?"

"Bütün anılarını silen alçak." Apollo, Evangeline'in elini sıkıca tutup onu kapının ve savaşçı meleklerin olduğu odadan çıkardı.

Puslu bir öğle öncesi ışığı kurdeleler ve püsküllü kordonlarla bağlanmış el yazmalarının durduğu rafları aydınlatıyordu. Görünüşe bakılırsa çok eski bir kütüphanedeydiler ama ilerledikçe etraftaki kitaplar daha yeni yeni belirginleşmeye başlıyordu.

Tozlu taş zemin pırıl pırıl mermere dönüşüyor, tavanlar yükseliyor, ışık keskinleşiyor, el yazması tomarları deri kaplı ciltlere dönüyordu. Evangeline öğle öncesinin aydınlığında bir kez daha tanıdığı bir şey bulmaya çalıştı. Hatırlamasını sağlayabilecek bir şey. Artık zihni biraz daha açılmıştı ama hiçbir şey tanıdık gelmiyordu.

Gerçekten başka bir yerdeydi hem de anlaşılın burada kötü insanlarla ve kahramanlarla karşılaşacak, hatta ikisi arasında kalacak kadar uzun zaman geçirmişti.

Israrla bir kez daha, "Kimdi o?" diye sordu. "Anılarımı çalan şu adam?"

Apollo'nun adımları yavaşladı. Sonra eskisinden de daha hızlı yürümeye başladı. "Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum ama önce buradan..."

"Aman Tanrım!"

Evangeline sesin yükseldiği yöne doğru dönünce kitap rafları arasında duran, beyaz kaftanlı bir kadın gördü. Evangeline'in tahminine göre kadın bir tür kütüphane görevlisi olmalıydı, elini ağzına götürmüş, öylece bakakalmıştı. Yüzünde saygı dolu bir hayret ifadesi vardı, iri iri açılmış gözlerini Apollo'ya dikmişti.

Salona bir başka kütüphaneci daha girdi. Bu seferki de hafif bir çığlık atarak bayılıverdi, elindeki kitaplar yere düştü. İlk kütüphaneci, "Bu bir mucize!" diye bağırdı.

Her yandan başka kütüphaneciler ve bilginler çıkıp geliyor, hepsi de ilki gibi hayretle bağırıyorlardı.

Çevreleri hızla insan dolunca Evangeline Apollo'ya sokuldu. Etraflarını önce kütüphaneciler, sonra hizmetkârlar ve saraylılar sardı. En sonunda da sesleri duyan parlak zırlı, geniş omuzlu muhafızlar koşarak geldiler.

Buldukları salon en az dört kat yüksekliğindeydi ama Evangeline'in tanımadığı bir sürü insan etraflarını sarınca birden adeta daralivermiş, Evangeline soluk alamaz olmuştu.

"Geri dönmüş..."

"Yaşıyor..."

"Bu bir mucize!"

Herkes tekrar tekrar aynı şeyleri söylüyor, sesler saygıyla alçılıyor, yüzler süzülen gözyaşlarıyla parılıyordu.

Evangeline neler olduğunu anlamıyordu. Genellikle kiliselerde olan türden bir şey izler gibiydi. Bir azizle evlenmiş olabilir miydi?

Apollo'ya bakarak soyadını hatırlamaya çalıştı. *Acadian*. Öyle mi demişti? Hiç Apollo Acadian diye biriyle ilgili bir hikâye hatırlamıyordu ama belli ki vardı. Onu ilk gördüğünde bir tür kahraman olduğunu düşünmüştü ama etraflarına toplanan kalabalık adama kahramandan da daha öteymiş gibi bakıyordu.

Evangeline, "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Apollo Evangeline'in elini dudaklarına götürüp parmaklarına bir öpücük kondurunca Evangeline ürperdi. Apollo, "Sana bir daha kimsenin zarar vermesine izin vermeyecek kişiyim," diye cevapladı sorusunu.

Onlara yakın duranlardan bu sözleri duyan birkaç kişi iç geçirdi.

Sonra Apollo boş elini mırıldanan kalabalığa doğru kaldırıp sessiz olmalarını işaret etti.

İçerideki uğultu bir anda kesildi. Herkes sustu, hatta bazıları dizlerinin üstüne çöktüler.

Bu kadar insanın böyle çabucak susmasını görmek inanılmazdı; neredeyse soluk bile almadan Apollo'nun başlarının üzerinde çınlayan sesini dinliyorlardı.

"Aranızdan bazılarının gözlerine inanmakta zorluk çektiğini görüyorum. Ama gördükleriniz gerçek. Yaşıyorum. Buradan çıkınca gördüğünüz herkese Prens Apollo'nun öldüğünü, sonra buraya geri dönmek için cehennemden geçtiğini anlatın."

Prens. Evangeline bu sözcüğü ve ne anlama geldiğini kafasında çevirip sindirecek vakit bulamadan Apollo Evangeline'in elini bırakıp hızla kadife içliğini ve keten gömleğini çıkardı.

Toplananlardan birçoğu iç geçirdi, bunlardan biri de Evangeline'di.

Apollo'nun göğsü kusursuz, pırıl pırıl ve kaslıydı, kalbinin üzerinde de çok canlı bir dövme vardı: Kalp şeklinde kesişen iki kılıç ve ortasında bir isim: *Evangeline*.

O âna kadar her şey biraz, insanın ateşlendiğinde gördüğü sıkıntılı bir rüyaya benziyordu, Evangeline her an uyanabilirmiş gibi hissediyordu. Ama Apollo'nun göğsünde adını görmek sözlerinin uyandıramadığı bir gerçeklik hissi yaratmıştı. Bu adam bir yabancı değildi. Onu çok yakından, adını kalbinin üstüne yazdıracak kadar yakından tanıyordu.

Sonra Apollo dönüp hem Evangeline'i hem de orada bulunan herkesi sarsan bir başka manzara gösterdi. Apollo'nun yakışıklı, gururlu, dimdik sırtı bir ağ gibi derin yara izleriyle kaplıydı.

"Bunlar, geri dönmek için ödediğim bedelin izleri!" diye bağırdı.

dı. “Cehennemden geçtim derken ciddiydim. Ama geri dönmek zorundaydım. Yokluğumda yapılan yanlışları düzeltmem gerekiyordu. Birçok kişinin beni kardeşim Tiberius’un öldürdüğünü sandığını biliyorum ama beni öldüren o değildi.”

Kalabalıkta hayret dolu fısıltılar dolaştı.

Apollo, “Beni dostum sandığım biri zehirledi” diye haykırdı. “Beni öldüren kişi Lord Jacks’ti. Sonra da eşim Evangeline’in anılarını çaldı. Jacks bulunup yaptıklarını canıyla ödeyene kadar bana huzur yok!”

Hayal kur, umut et ve sihre inanmaktan hiç vazgeçme, tıpkı Evangeline gibi...

New York Times'ın çok satan yazarı Stephanie Garber'dan *Caraval* serisinin sihirli evreninde geçen lanetli aşk üçlemesi *Kırık Bir Kalp*, muhteşem bir sona ulaşıyor... Şimdilik.

Bir gün mutlaka kendini bir peri masalında bulacağına inanan Evangeline Fox, mutlu sona ulaşmak için Muhteşem Kuzey'e gitti. Burada yakışıklı bir prensle evlendi ve efsanevi bir şatoda yaşamaya başladı. Ancak Evangeline'in bu masal için ödediği yıkıcı bedelden haberi yok. Ve kocası bunu öğrenmemesi için gereken her şeyi yapmaya kararlı ama önce Kupa Prensi'ni öldürmesi gerekiyor.

İki adam, bir kadın ve sonsuza dek mutluluk için ölümcül bir savaş. *Gerçek Aşkın Laneti*'nde kan dökülecek, kalpler çalınacak ve büyük bir sır ortaya çıkacak.

“Stephanie Garber, peri masallarının tartışmasız kraliçesi. Onun dünyasına dalar dalmaz, büyünün, hilenin ve tutkunun içinde mutlulukla kayboluyorsunuz.”

Mary E. Pearson

Çeviren: Nihal Tokinan Gökçe

